

Nr. 15

CHICAGO, ILL., PETNYČIA, 14 d. Balandžio (April.) 1905 m.

ENTERED AT THE CHICAGO, ILL. POST OFFICE AS SECOND CLASS MATTER.

Metas XIII

Politiszkos žinios.

Karė Maskolijos su Japonija.

Nuo karės lauko vėl svarbesnės žinios neateina, matyt, nieko tikrai svarbaus ir neatsitiko. Tiesybė, pabaišoję pereitos sanvaitės, vidury maskoliskosios armijos turėjo gana smarkų mušį su stumenciais maskolios japoniečiais. Matyt, vienog, kad buvo čia vien susirėmimas prysakinį kariūnų dalykų, ką matyt iš nuotroto, kurios neperėjo kelių šimtų užmestų kareivių: maskolij 220, o japoniečių 60. Jeigu būtų užgimęs tikras mušis viso vidurio maskoliskosios armijos su kokia nors japoniška, nuotroto būtų kur-kas didesnis. Matyt, Linėvič nesidavė [traukti] didesni mušį, bet pajutęs, kad ji nuo pietų pradeda stumti japoniečiai, nestumė didesni pajėgų į mušį, bet suskubino visą pajėgų traukiamą į šiaurius.

Londono laikraščiai dabar garsina, būk dalis maskoliskosios armijos renkami aplinkinėse Kirino, o kiti dalis traukiasi į šiaurius ant Charbino. Kadangi ir japoniečių rytinis šonai traukia ant Kirino, tai nežinoma tose aplinkinėse reikia laukti vėl didesnio mušio. Maskolij čia, be abejonės, bandys traukiamą į šiaurius japoniečių sulaukyti; jeigu tas nepasiseks, japoniečiai turės atvirą kelią, be didesnių stabdymų, į Vladivostoką.

Tarnaujanti japoniečiams chinieši luosonariai, kiek įstengia, sunkina maskoliams pasitraukimą, gadydami kelią, griaudami tiltus; Linėvič, traukdamasi, degina kaimus ir miestus, nieko nepalieka.

Kuopatin ir Linėvič, ant nurašinimo caro, atsituotė telegramais, jog maskolij kareiviai užlaiko kuo geriausią dyvą, geidžia naujų mušių, kad atkirstų japoniečiams už visus ikišioliskus nepasisekimus. Jeigu jie tokius troškimus turi, tai kodėl vienoje ikišioliskose mušiuose davė sumnėti? Mušių buvo daug, o ne viename neatsėtyjo, o po mušio po Mugdeno iširo visa kariūnėms tvarka, sumušti regimentai ir korpusai bėgo į šiaurius susimaisę kaip avių pulkas. Prie mušių Kuopatin ramino carą, Maskolijos žmonės ir net savo locnus kareivius, kad dabar jau tikrai sumušė priešus ir atkėrsys jiems už visus savo nepasisekimus. O kaip gi visai kitaip pasibaigė tas garsus mušis! Apie atkėrsymą negalėjo būti kalbos, kadangi reikėjo bėgti, kad visai caro armijai nereikėtų pasiduoti. Ir taip jau trokštančių atkėrsyti ir mirti už kvailo caro garbę net 50000 kareivių su ginklais pasidavė japoniečiams, o maskolij japoniečių, rodosi, į nelaisvę nė vieno nepaėmė, arba, jeigu ir paėmė, tai nedaugiau, kaip porą dešimčių.

Pereitą sanvaitę Europoj vėl, nežinia kas, paleido pakalą, būk jau iš-tikro prašėdės tarybos tarp Maskolijos ir Japonijos ant užbaigimo karės: caras, girdi, išpradžių nenorėjo nė klausyti apie užbaigimą karės, kadangi jau taryk turėtų prisipažinti, jog likosi sumušti, bet turėjo pasiduoti, kadangi net tarp artimiausių giminijų nerado pritarėjų. Galbut, kad caras pigiais kaštais uo-

rėjo užbaigti karę, kad dar didesniais nepasisekimais nekompromituoti savę, bet, turbūt, norintiems patarpi-ninkauti prie sutakymo Japonija apreiškė tokias susitaikymo išlygas, kokias priimti bijosi maskoliskos caras. Japoniskos ambasadorius Londone pagarsino, jog susitaikant dabar, Japonija, terpo kito-ko, pareikalaus nuo Maskolijos 500 milijonų doliarų karės kaštų, užtraukiant kareiv ilgiau ir kaštai bus didesni. Kaip ambasadorius tvirtina, Japonija gali karę vesti kad ir per kelis metus, pinigų ji gaus lygiai namieje, kaip svetur; Maskolijai gi jau dabar svetimi kraštai nenori skolinti, juo karę užsitrauks ilgiau, nuo sunkiau jai bus paskola gauti. Maskolijos viduriuose pinigų yra mažai, čia ir nedaug galima pasiskolinti, dabar užtrauktos paskolos ne antilgo užteks.

Ant vieno baltiaus pas Vokietijos ciecurių, Berlyne, Wilhelmas gratuliuo Japonijos ambasadoriui dėl visų pasisekimų ant karės lauko ir pridūrė, jog Japonija neprivalo užmiršti, kad karės vedimo ir organizavimo kariūnėms išmoko nuo vokiečių. Ambasadorius ant to atsakė, jog tiesybė, kad japoniečiai daug išmoko nuo vokiečių, beveik visko nuo europiečių, tik vieno nuo jų nenorėjo išmokti: baimės prieš Maskoliją. Iš tikro veik visa Europa drebojo prieš Maskoliją, laikė ją už nepergalimą, tik Japonija turėjo drąsą jos nesibijoti ir nors ji galingiausia, nesibijojusi su ja pirmiausiai karę pradėti. Ir karę parodė, jog Europoj Maskolijos be reikalo bijojo, jog ji yra kaipi darzuose parengtos žvirblių baidyklės: ji didelė, žmonių turtinga, bet to dar nepakanka, reikia ko daugiau, ypač gi apšvietimo, ko Maskolijoj, ir tai dėl valdžių neturimumo, trūksta.

Dabar visos caro viltys remiasi ant garsios Rozdestvenskio laivynės, kuri iš-tikro apleido jau Indiską oceaną ir prisigriebė, per Malakos jūrą šiaurumą, į Didįjį oceaną. Maskolijoj džiaugiasi, kad čia Rozdestvenskio nelaukė Togo su savo laivyne. Kodėl jis čia nelaukė, iš tikro sunku suprasti, kadangi čia išdaboti buvę kur-kas lengviau, negu ant plataus oceanu. Perėjimas čia siauras ir negilus, dideliems mušio laivams nepa-ranku čia manevruoti, todėl čia parankiausiai buvo laukti maskolij. Ir toliau Rozdestvenskio laivynė plaukia paprastu keliu. 9 d. balandžio 51 maskoliskas kariškas laivas perėjo pro Hongkongą. Mušio laivų maskolij turi 7, o Togo tik 4; drauge su tai laivyne buvo 16 neap-saruotų laivų, gabenančių anglis. Esanti Vladivostoke 3 maskoliskie kariški laivai gavo priskyrimą teigti išplaukti iš porto ir plaukti priešais ir jeigu bus galima, užpulti ant Togo laivynės iš dykųjų pusių. Bet kol tie iš Vladivostoko išplaukė laivai galės atplaukti ant vietos, jau, be abejonės, bus po mušio.

Apskritai, didesnių laivų Rozdestvensky turi daugiau negu Togo, bet torpedinių maž laivelių japoniečiai turi daugiau.

Londono laikraščiai garsina, jog nedėlios dieną Togo

laivynė buvo tik 30 mylių nuo maskoliskosios, taigi susitikimo reikia laukti beveik kas-valandą. Maskolijai naujokas ant apkurimo laivų išminkstųjų anglių, todėl laivynės dūmų galima matyti jau nuo daugelio mylių. Togo iš-viso turi 40 laivų, taigi mažiau negu Rozdestvensky, todėl visi laukia, kaip pasibaigs tas nuoseniai laukiamas laivynių mušis, kuris gal jau prasidėjo, o gal jau prasibaigė.

Abidvi pusės savo viltis deda ant to kas-valandą laukiamo mušio: maskolijai tiki, kad turėsiami daugiau laivų, gali pergalėti silpnesnį Togo laivynę, o jeigu jos ir nepasisektų pergalėti, tai visgi po mušio jo laivynė bus dar labiau apsilpnęta, neįstengs kad ir pergalėtos maskoliskosios laivynės sulaukyti, išgaudyti; dalis kad ir pagadytu laivų vis gi galės prisigriebti į Vladivostoką, kur pagadinimus galima bus sutaisyti ir tais sudrūtinta Vladivostoko laivynė, pasekmingiau galėtų stabdyti pervežimą kareivių iš Japonijos ant karės lauko. Japoniečiai vėl mano, kad jeigu ir nepasisektų paskandinti visų Rozdestvenskio laivų, tai išlikusius galima bus suvityti į neutraliskus portus, kur jie, negalėdami į 24 val. išplaukti, turėtų nusis-garvoti ir jau šioje karėje nesulaukė dalyvauti.

Iš tikro, laukiamas ant plataus oceanu mušis yra labai svarbus. Jeigu Rozdestvenskio pasisektų išnairinti Togo laivynę, maskolijai apvaldytų jūrą ir iš Japonijos negalima būtų ant karės lauko pergabinti nė kareivių, nė ten esantiems kareiviams maisto ir amunicijos. Maskolijai galėtų atsigriebti. Kaip iš tikro išpuls, tą pamatysime; ilgai laukti nereikia, jeigu gi Rozdestvensky nuždėtytų mušyje savo laivus, jau Maskolija negalėtų turėti nė jokios vilties atsigriebti ir turėtų taikytiesi, priimti kad ir sunkias japoniečių išlygas.

Revolucija Maskolijoj.

Viduriniai maištai Maskolijoj nekysta, nesiliauja, juos palaiko ne vien laisvės draugai, bet ir pats raudas, jo agentai, piudydami vienas tautas su kitoms, vienas luomas su kitoms, sėja ir palaimus maistus, bet daro tą ne ant žmonių labo, tik ant sudrūtino rando, ant ilgesnio "pa-laikymo jo saualios ir despotiškios valdžios Maskolijoj. Kol tarp tautų ir luomų nėra sutikimo ir vienybės, kol rando išnaudojimai ir skriaudimai pešasi ir ant savitarpinių peštynių apverčia savo pajėgas, caras gali laikytiesi ant savo supuvusio sosto, jo tarnai gali spausti ir išnaudoti žmones.

Svarbiausi maištai visgi yra Lenkijoj ir ant Kaukazo. Čia nesiliauja kraujo praliejimai, bet iš tikro iki šiol ne-matyt, kad tikri maskolijai remtų lenkus arba kaukaziečius. Gal, vienog, buti, kad mes, toli budami, nežinome visko, kas Maskolijoj dedasi.

Ant Kaukazo jau nuo seniai traukiasi tarnaujantieji ant geležinkelio štraikai ir randui nepasiseka su jais susitaikyti.

Užrubežiu laikraščiai pa-garsino, būk ir caro rūmų Carskame Sele, su dinamito bomba, persirėdęs už kazokų oficerą, prisigriebė revoliucionierius, bet buk ji pažino sargybos oficerus rumo vidu-

riuose ir suareštavo. Maskoliskas raudas tuojaus pasiskubino pagarsinti, jog tai laikraščių išmislas, kad nieko panašaus nebuvo. Keno čia yra taisybė, sunku sužinoti, bet nereikia užmiršti, kad neviskas, ką raudas garsina už išmislą, iš-tikro yra išmislo; jis daug ateitikių pagarsino už išmislą ir tai tokių, koki iš-tikro būvė.

Peterburge kas-pavasaris budavo didelės parodos, caro gvardijos, kuriose dalyvau-davo visada caras. Šmet jis, bijodamas savo žmonių, kurių kraują pralijo, nedrūs-o pasirodyti Peterburge.

Karė didina vargą. Jau keliose vietose moterys pasauktų į karę kareivių, bado prispaustos, kėlė neprilankias randui demonstracijas.

Policija dabar šnipinėja visuose dideliuose miestuose ant kapinių ir kapuose įsėjo pakavotų bombų. Mat Varšavoj rade viename kape kiek bombų ir ginklų, tai tikslai ir kitur rasti. Bet tik vaikai kavoja brangius daiktus toj pačioj pakavonėj, kokioj juos syki rado; suaugę elgia-si protingiau.

Lenkijoj, Lietuvoj, Latvijoje, net Mažrusioj, užgimė dvarų darbininkų štraikai. Ir ten ikišiolieši ponų vergai, laikomi pusbdabiai, užimanė mat iškovoti geresnes algas, kad nors syki ant dienos galėtų gerai privalgyti. Kas gi to negalėdžia! Tarnaujan-ti ponams lenkiški laikraščiai stengiasi įkalbėti, būk jų bernus prie štraikų verčia nežinia iš kur atsiradę dykaduo-niai, norinti drumstame vandenij gaudyti žuvis, kurie, būk, plėšia dvarus. Prie štraiko dvarų darbininkus nereikia verst dykaduoniams, prie to juos verčia badas, kadangi ponai už sunkų darbą savo žmonėms moka tiek, kad iš to nieks negali gerai valgyti. Gal-but, kad iš užgimusių sumišimų bando naudotis koki nedorėliai ir bando plėsti ir naikinti dvarus arba ką gali; toki niekšai laike sumišimų visur at-siranda, bet ne jie štraikus sukėlė, tą gali suprasti kiekvienas pažįstantis padėjimą Lietuvos arba Lenkijos dvarų darbininkų ir bernų. Kas gi su šeimyna, ant savo valgio, gali išmisti už 20-30 kop. ant dienos, o tiek gauna Lietuvos arba Lenkijos dvaruose darbininkai už sunkų darbą nuo saulės užtekėjimo iki nusileidimui.

Visu mokyklų mokintiniai štraikuoją, raudas neįstengia prikalbėti mokintinių vaikščioti ant lekčių. Vidutinių ir augštesnių mokyklų mokintiniai pasirengę tol nelaukti mokyklų, kol Maskolijoj nebus konstitucijos. Svetimų laikraščių paleistos paskalos, būk caras sutiko Lenkijos mokyklose įvesti lenkišką mokymo kalbą, pasirodė neteisingu: klausymas tas visai dar nebuvo perkratėnėtas mas ministerij rodą; to pareikalavo lenkai, bet iki šiol nieks negal žinoti, ką gaus lenkai.

Prancuzija.

Pereitą sanvaitę susitiko Anglijos karalius su Prancuzijos prezidentu ir tokiu būdu dar labiau susiartinio abu kraštai.

Nesutikimai didinasi tarp Prancuzijos ir Vokietijos už Morokko, kurį Prancuzija nori palmti po savo globa, o Vokietija tam priešinosi. Po paskutiniam susižiavimui

Prancuzijos prezidento su Anglijos karaliumi Prancuzijos raudas stoji drąsiau prieš Vokietiją; užrubežiu dalykų ministeris Delcasse parlamente apreiškė, jog nepaisydama ant keno nors prieštaravimų, Prancuzija neišėisėdės savo mierij Morokko viešpatystėj. Ką ant to atsakys Vokietija, dar nežinia. Rodosi, kad ji nori jau nusilenkti vir jos ambasadorius atsilankė pas Delcasse ant apkalbėjimo viso Morokko klausymo.

Iš Lietuvos.

Iš Vilniaus.

Vilniuje likosi išduoti nauji padavadyjiniai, kaslink darbo laiko. Pagal naują padavadyjinį: darbavys neturi tiesos reikalauti nuo darbininko ilgesnio kaip 10 val. darbo. Darbdavys turi turėti surašą ir adresu visų savo darbininkų. Už perzengimą padavadyjimo paskirta bausmė iki 500 rubl.

Ant geresnio supažindini-mo miesto gyventojų su kaimiečių išdirbiniais, ypač gi su kaimų moterų audėklais, Vilniuje mano įkurti nuolat-ing parodą visokių kaimiečių išdirbinių, kur toki išdirbiniai būtų ir pardavinėjami. Tokia paroda ne būtų be naudos kaimiečiams, ji palengvintų pardavimą išdirbinių.

Vilniaus spaustuvų savininkai sutiko paluosuoti nedėlioms nuo darbo rašto sta-tėjus. Todėl nuo dabar kasdieniniai laikraščiai panedėliais neisėina.

Ima Vilniaus kraičių kasa pereituose metuose apsiavedantiems sanariams išmokė-ti ant įsitaisymo namų 21493 rubl. ir 3590 rubl. pašelpas; pradžioj šių metų kasoj turėjo 21161 rubl. 76 kop.

Kauno žemdirbystės draugystė perdavė ant užvirtinimo augštesniems valdžioms projektą įstatų „Prienemuni-nės Kreditinės draugystės“, kuri skolinų pinigų reikalaujantiems visoj Lietuvoj. Biuras draugystės bus Vilniuje. Ji davins paskolą iki 60% vertės reikalaujančios paskolos nekrutėnų tur-tų.

Prova Maleckio, Dankos ir Gulbino, apskųstų už užmušimą Lietuvos dvarponio Tomasaucko, prasidės 18 d. balandžio šių metų. Šitie vyrai, užmušę Tomasaucką, jo kuną, kaipio tavorą, išsiuntė į Maskvą.

Gyvenantis pas savo sunų Vilniuje, ukininkas Zagaris, nešiodamas sunaus vaikūtį, per apsirikius, vietoj vandens, pagirdė jį su uksuso esencija, nuo kurios vaikas nusiuodino. Nugabeno jį tuojaus į ligonbutį, kur ir pasimirė.

Iš Baltstogės, Gartoeno gb. Čianykščiai pardavinyčių saviuinkai sutiko pakelti algas pardavinyčių pagelbininkų, sutrumpinti darbo laiką, įrengti pensijų kasą; išsi-mui gi galinėji užgimti nesu-dikimį paskirti sankaits su-dą iš abiejų pusų išrinktų sudžių. Pardavinyčių pagelbininkai ant to sutiko, priešė tuos menkus pagerini-mus savo buvio, tik nežinia ar ant ilgo.

Iš Latvijos. Mintaujos dirbtuvėse bent 17 d. kovo visur dirbo. Prasi-dėjo darbuotiesi komisija

peržiūrėjimui darbininkų reikalavimų. Rodosi, vienog, kad paskui darbininkai metė darbą. Liepojų keli vyriškiai užpuolė ant stovinių ant ulyčios dviejų policijantų, atėmė nuo jų ginklus, o vieną policijantą gana sunkiai su-zeidė. Kas buvo užpuolikai, nežinia, kadangi jų nesusėmė. Dorpatio pavietij, bernai dvaro Alackivi pareikalavo pakelti mo užmokėnio už darbą nuo 30 kop. ant 60 kop. ant dienos. Darbininkai ramiai prašė užveizetojo išpildyti jų reikalavimus, bet tas, vietoj išklansyti, drange su girios užveizetoju, pradėjo šaudyti į pulką beginklių darbininkų, vieną užmušė, o kitą sunkiai pasovė. Įerzinti darbininkai, puolėsi ant užveizetojo ir dvaro savininko namų ir suvisu triobas išgriovė. Penkis kluonus sudėgino. Pašaukė į dvarą kariūnė, bet kada atėjo kareiviai, jau čia nė vieno darbininko nebuvo.

Darbininkų maištai buvo teigpi kaimyniškuose dvaruose: Vasula, Senas Kasthof, Mekahof, Koster ir Kokaza. Apšvietimo ministerija atsisaukė į Dorpatio universite-to profesorius su prašymu prikalbėti štraikuojančius studentus, kad jie pradėtų lankyti vėl lekcijas. Profesoriai, vienog, ir visa universiteto užeizda atsisakė padėti čia randui ir koki nors būdu, kad ir su prikalbinėjimu, kistiesi į studentų štraikus, kadangi ty štraikų prie-zastys ne universitete yra, bet augščiau; kol šitos prie-zastys nebus pašalintos, stu-dentų štraikai nepasibaigs, prasišalinti gi štraikų prie-zastis ne profesorų galėj.

Iš Vitebsko.

Maskoliskia žemdirbystės ministerija paskyrė nuo sa-vės Vitebsko žemdirbių draugystė metinę pašalpą po 600 rubl. ant palaiikymo prie draugystės pienininkystės kursų.

Iš Siaulų, Kauno gub.

Lietuvoje pirmiausia atkreipia musų akį – tai vi-suotinas štraikas Siaulų darbininkų. Prasidėjo jis 31 (18) d. sausio. Nuroko ir Kaviano odinycios darbininkai (apie 100 žmonių-lietuvių) metė darbą ir nuėjo į Guberniją (teip vadina-si, koks verstas nuo Siaulų, gra-fio Zubovo ekonomija). Ten prisidėjo prie jų visų dirbtuvų darbininkai, dargi ordinarčiai (kumečiai) ir visi kartu nutraukė į miestą. Ejo per visus fabrikus ir di-desniasias dirbtuves ir visur liepė mesti darbą. Žydai greitai metė, bet lietuvius kitose vietose (Frenkelio ir Kahano fabrikuose, monopoli-jų ir kitur) vos spēka tepasisekė prie to priversti. Apėjus visas dirbtuves, minia patraukė pas vyrų gimnaziją ir pareikalavo vyresnybės iš-leist pas juos mokinius. Gimnazijos vyresnybė, drėbėda-ma už savo kailį, tuoj juos paleido, ir tie visi prisidėjo prie darbininkų; ejo linksmai prišakyj darbininkų pas mergelių gimnaziją. Mergelės, o ypatingai mokinijos, baisiai persigando, anaipol-nenorėjo jų paleist, bet turėjo. Išten ejo ant rinkos ir jau pasirodė raudona žydų-darbininkų vėlavai; iš visų pusų buvo girdėt šauksmai: „Šalin caro valdžia! tegyvu-ja socializmas!“ Ant rinkos

buvo kalbėtos lietuviškos ir žydiškos kalbos. Policija ru-pinosi visiška nesikisti, teip pavieto. Viršininkas pri-sakė. Ant rytojaus sulgo darbininkai ir su savo ponais – visur po šiek tiek laimėjo. Trečioj dienoj jau pradėjo dirbti.

Atsisaukimas mintaujiečių.

VYRAI, UŽ GINKLO!

Jau bus visi girdėję, koki sunišeimai dabar pakilo didesniuose Maskolijos viešpatystės miestuose. Pirmiausiai jie pakilo Peterburge. Šimtas tukstančių darbininkų, susitarę, pametė dirbę ir ejo pas carą užtarimo prašyti; ejo, nešdami „šventus“ pavėklus ir giedodami, caro garbinimui pašvęstas, giesmes. Jie tvirtai tikėjo, kad caras išklausa teisingų jų reikalavimų, bet kas tau davė: policijos kardai, kazokų „nagaikos“ ir kareivių kul-kos sutiko juos; keli šimtai beginklių žmonių tapo ant vietos paguldyti, o pats caras pasiskubino kuo-greičiau-siai išdukti iš Peterburgo. Nekaltas ty nelaimingųjų kraujas šaukias atmonijimo, ir štai, užstodami už juos, su-kilo kitų miestų darbininkai: pametė dirbę ir Kauno, Vilniaus, Varšavos, Liepojaus, Mintaujos, Rygos darbininkai. Sustoję beveik visos fabrikai, nebeužima mašinų, nebeima laikraščiai, kas-kur užgeso ir ulyčių šibūrai. Visas miestas, tarytum, išmiręs, tik darbininkai tukstanciais vaikščioja po ulyčias, raudonas vėlavas iškėlė, dainuoja savo dainas, o paskui juos se-dka policijos ir šnipų gaujos, laksto kazokai ir kareiviai. Darbininkai reikalauja didesnės algos, trumpesnės darbo dienos ir apskritai savo padėjimo pagerinimo; jie supranta, kad ponai geruoju jiems nieko neduoda, o caro valdžia ir pats caras visuomet laiko turtingųjų pusę. Tai da kartą jie aiškiai pamatė per šituos štraikus: nekaltas žmonių kraujas pylėsi ne tik Peterburge, bet ir Rygoj, Varšavoj, Baku; tapo našta daugelis nepilnamečių ir moterų....

O, sunki mūsų našta, bet paskutiniai metai ji da sunkesnė pasidarė! Karas suėdė tukstančių tukstančius kraujus mūsų prakaitytų krautų pinigų, o kiek žmonių jis be jokio reikalo prarijo!.... Kokius vergus jis ant mūsų užtraukė, kiek karčių ašarų išspaudė ir kiek da išpaus!.... Ne, teip ilgai nebegali testis! Mums nereikia tokios nieko nekaltų žmonių skerdynės, mes turime nuversti nuo savo sprando caro ir ponų valdžią, turime kovoti, kad ji pereitų į pačių žmonių rankas, kad nebutų nė turtinių, nė beturčių, kad visi lygiai naudotųsi visais turtais ir darbo vaisiais, kad įvyktų socializmo tvarka! Neduokime sau akių apdumti visokiais caro manifestais ir gražiais prizadais! Darykime štraikus ne tik mieste, bet ir sodžiuose! Visos tautos jau šaukia žmonės imties už ginklo – neatsilikime ir mes!

Mintaujos Lietuvių Socialdemokratų Kuopa.

Be to, nežiurint į atsisaukimus, Mintaujoj per demon-stracijas nebuvo matyt nė vieno lietuvių-darbininko; nustoti darbą dirbus, jie turėjo – priverstė juos kiti, lat-

vai-darbininkai, – bet pa-keui, kaip pelė po šluota, na-mie sau sėdėjo ir kėlė tuos menturamas „cincilikus.“

Iš Prūsų Lietuvos.

Ant paskutinio kiaučių turgaus, už penėtas kianles Tilžėj mokojo po 42–46 Mk. už 100 svarų svaromų gyvo-gyvio, už paprastas kiau-las po 30–50 Mk., už porą paršų po 14–15 Mrk., už se-nesnių 24–30 Mrk.

Už gerą šieną mokojo 3.30–4.00 Mrk., už šiaudus 2.30–2.50 Mrk. už centnerį (100 svarų).

Prūsų vidaus ministerija pagarsino naujus padavady-jimus apie kelionę maskoli-škų išveivų per Prusus į už-marijus. Keliaujanti per Prusus išveivai turi turėti pa-sportą, geležinkelio tikietą, iki Vokietijos portui, suau-gęs išveivys turi turėti 400 Mrk. pinigų, o nemetis, ne-turintis 10 metų – 100 Mk. Toki išveivai gali tiesiog į portą per Prusus važiuoti. Negalinti ty padavadyjimų išpildyti, turi eiti per kontro-lės stacijas, įtaisytas Tilžėj, Bajoruose ir kituose parube-žiu miestuose.

Laukiamame ruime gele-žinkelio stacijos Klaipėdą li-kosi apvogtas sugrįžęs iš A-merikos žemaitis Jundaitis. Piniugus pavogė drauge na-brikai, nebeužima mašinų, nebeima laikraščiai, kas-kur užgeso ir ulyčių šibūrai. Visas miestas, tarytum, išmiręs, tik darbininkai tukstanciais vaikščioja po ulyčias, raudonas vėlavas iškėlė, dainuoja savo dainas, o paskui juos se-dka policijos ir šnipų gaujos, laksto kazokai ir kareiviai. Darbininkai reikalauja didesnės algos, trumpesnės darbo dienos ir apskritai savo padėjimo pagerinimo; jie supranta, kad ponai geruoju jiems nieko neduoda, o caro valdžia ir pats caras visuomet laiko turtingųjų pusę. Tai da kartą jie aiškiai pamatė per šituos štraikus: nekaltas žmonių kraujas pylėsi ne tik Peterburge, bet ir Rygoj, Varšavoj, Baku; tapo našta daugelis nepilnamečių ir moterų....

O, sunki mūsų našta, bet paskutiniai metai ji da sunkesnė pasidarė! Karas suėdė tukstančių tukstančius kraujus mūsų prakaitytų krautų pinigų, o kiek žmonių jis be jokio reikalo prarijo!.... Kokius vergus jis ant mūsų užtraukė, kiek karčių ašarų išspaudė ir kiek da išpaus!.... Ne, teip ilgai nebegali testis! Mums nereikia tokios nieko nekaltų žmonių skerdynės, mes turime nuversti nuo savo sprando caro ir ponų valdžią, turime kovoti, kad ji pereitų į pačių žmonių rankas, kad nebutų nė turtinių, nė beturčių, kad visi lygiai naudotųsi visais turtais ir darbo vaisiais, kad įvyktų socializmo tvarka! Neduokime sau akių apdumti visokiais caro manifestais ir gražiais prizadais! Darykime štraikus ne tik mieste, bet ir sodžiuose! Visos tautos jau šaukia žmonės imties už ginklo – neatsilikime ir mes!

Nuo „Aušros“ Dr-tės.

„Aušrai“ kovo mėnesyje ant mano rankų atėjo: 27. III. 05. Nuo p. Olševskio \$473.81 1. III. 05. Nuo vakaro Lietuvos Dukterj Draugystės, Bostone.....4.00 13. III. 05. Nuo vestuvių Kundroto, Waterbury.....4.65 15. III. 05. Per Motiejus vardus Wauegan, Ill.2.65 17. III. 05. Nuo Plymouth kuopos.....8.75 17. III. 05. Aukos per „Vie-nybę“.....28.62 20. III. 05. Tareilos Water-burjies surinkta.....3.60 22. III. 05. A. Viltakis, Shelton, Ct.....1.00 23. III. 05. I. Eidymt, Perth Amboy, N. J.....1.00 27. III. 05. I. Zubinas, iš Van Hanten, N. Mex.....0.50

Visu labu \$528.58

ĮŠLEISTA TAPO.

II. III. 05. F. Matulaitis, Baltimore.....40.00 Ant gromatų.....0.35

Visu labu 40.35

Todėl lieka izde \$488.23

„Aušros“ Įzdininkas,

J. Šiupas,

328 Federal st.

Philadelphia, Pa.

Redakcijos atsakymai.

Surašytojų pasakos „Istorija apie vieną galingą karalių.“ Pasaka laikraščiu netinka ir surašyta labai prastai. Ką daryti su rank-raščiu? Kaip medega, ji gal tikt pasakų rinkėjams.

I Muencheno (Bavarij) gydy-tojas, Dr. Wolfgang Weichardt, išrado vaistą nuo pailismo, kuris, įkirkintas žmogui po oda, naikina didžiausią pailimą.

Mutilated

Caras atstatė nuo vietos kuni-
gaikį Dimitrij, sunų Aleksandro
II brolio, Konstantino, kadangi jis
su caro gvardija atsisakė traukti į
karę.

„Mieste Diakovar, pietinėje
Vengrijoje, pasimirė pagarsėjęs
chorvati patriotas, katalikais
vyskupas Jozefas Jurgis Strossma-
yer.

„Visoj vidurinėje Europoje, tame
ir Prusų Lietuvoje, 7 d. balandžio
sniogo per visą dieną, laukai vėl
užsidengė balta sniego paklode.

„Peritoose metuose Prancūzijoje
išleido 12189 knygas, o daugy-
tik gyventojų turinčiose Suve-
tose Valstijose 8291.

„Varšavos universitetas liko
ant neapbruštinio laiko uždary-
tas, per tektantį studentų saukia
į kariūmeną.

„Portuose Venerables, pietinėje
Amerikoje, apsirėškė geltonasis
drūgas, nuo kurio daug žmonių
miršta.

Atsakymas Lawrence- nams.

13 numerįje „Lietuvos“, Law-
rence'as apkaltino mane už tai,
kad aš dirbau valandą per žydų,
ir kad išvežiau Teyvėnų Myl. Dr-
tės knyges. Atsakymu duodu ne
Lawrence'ams, bet broliams, kurie
skaito „Lietuvą“, ir kurie matė tą
apkaltinimą.

Pasimirus Viktorijai Sabonijai,
atvažiavau aš į Lawrence'ą, gyvena-
mas čia per keturis metus, gyvenau
ne ant savo vieno namo, bet ir ant
naudo savo brolių. Reikėjo ma-
žiausiai šešių mėnesių, kol galėjau
patraukti jaunųjų vyrų ant savęs
atidą. Per visą šią laiką tarnau-
vau aš jiems visokiame reikaluose
su angliškai kalba, laukiau sergan-
čius, vadoviojau prie daktaro, kaip
kokį sergantį aš nupiraušiu, tai-
siau loyą, mokinau gaudinėti,
kaip prižiūrėti nelaimingus; žodis
sakant, kam ko reikėjo, tai visiems
tarnavau be jokio mokėties. To-
kiu būdu patraukęs prie savęs, ra-
dau proga juos organizuoti ir ro-
dyti kelią prie ko nors geresnio.
Paėmėm salę, kurią aš prižiūrėjau
kaip savo kambarį; taisiau, norė-
dams padaryti įspūdį ant savo bro-
lių draugisčių gyvenimo, ir kartų
patraukti prie augštesnės idėjos ir
mokslų. Vieną žymų įtaisau mo-
kyklą, suradau anglijoną, kuris
teigė dirbti ir ant lietuvių kalbos.
Atėidamas vakarais keturis syk ant
santvėis, mokino angliškai, o kas
norėjo, tai lietuviškai.

Darbas šis ejo man labai su-
niai: toli dirbdamas dienomis, tu-
rečiau būti ant salės, užkurti pe-
dį, sutaisyti lekcijas ir atėjusius
brolius taisyti, aiškinti vertę
mokslų ir vargus to žmonių, kurie
gyvena be mokslo. Vyrus turėjau
kalbinti kaip mažus vaikus prie
mokslų, savo draugų anglijoną
aiškinau, jog mano broliai lietuvių
yra nusikariauti caro, bet jie yra
protiniai žmonės ir iš jų galima pa-
daryti geras žmonijas sanarius.
Vieną aš pats turėjau didžiausią
vargą, paniekinti ir nekartą nuo
smugio ką tik išsikauk.

Daug reikėjo rašyti, ant parody-
mo visu atsitikimų ir darbų, bet
to butų per daug, gana kad aš dir-
bau, kiek tik galėjau su savo pro-
duktu ir kšienam, ant to turėjau li-
dininkus bet tik tarp anglijonų, nes
lietuvių suprantančių pasisventi-
mė ne nebūvo ir šiandien nėra.

Gana to ant parodymo, jog aš
dirbau ant supazindinimo lietuvių
su žmogais reikais ir su poli-
tika. Vėsdavau juos ant darbinin-
kų susirinkimų, bet buvo prie-
šai, kurie arde viską ir šiandien tik
yra, ir pakol jaunesni vyrai nesu-
siras, nieko gero negalima tikė-
tis. Jie apkaltina mane, kad aš
dirbau pas žydą valandą. Dirbti
ant duonos reikia kur darbą gauti,
tą žino jau ir vaikai. Jeigu aš ką
nuskriaudžiau, tegul tas parabo.
Knygas T. M. D. aš neišvežiau, tik
palikau pas Tamošijų Valecką.
Vardus visų T. M. D. sanarių
kuopos atidavau Jonui Strazdui.
Jeigu jūs, broliai, nesuvedėte į ty-
ką savo reikalą, aš negaliu gelbė-
ti, nes tarp jų gyvenamas, pri-
sidirbau tiek, kiek mano pajėgos
tesėjo. Surinkdavau duokles Su-
sivienijimui, kalbindavau draugus
prie T. M. D. Aš bėgiojau kas
vakarą, jus tik piktnorių ir įsiekio-
jote progos išniekinti, tai dabar
dirbkite patį; vadovų lietuvių ne-
turi, kiekvienas suprantantis dirba,
jie yra savo brolių ne vadovais tik
tarnais ir už darbą tankiausiai už-
sitraukia panieką ir kolijojimas.
Lietuvių jums susiprasti ir darbu-
tis patiems, kiek tik galite, o vis-
kas bus gerai ir visi galėsime pa-
sidžiaugti iš jus darbų.

M. Paltanavičia.

Prekes apgarsinimu.

1 ois druko, už 1 syk. 50c.
Paprasči pajieskojimai ar draugy-
bių mitynų ar balių apgarsinimai po
50c. už kofiną syk.

RAŠTO ISTORIJA

Pagal A. B. Schnitzler'į.

Ypač mėgsta nuomėjie ženklius reikiškančius
karžygius: teip, paveikslan. ženklas pn. 4
reikia, jog jį nesiojantis dalyvavo karžy-
giuose prieš tautos priešus, o ženklai pn. 5 ir
6 buvo simboliškais ženklais pergalėjimo
priešų. Nr. 7 ir 8 buvo simboliškais žen-
klais apšvedimo: pirmutinis vyriškių, an-
trasis moterų. Apart parodyto pn. 8 simbo-
liško ženklo apšvedusios moteriškos, austrai-
čiai turėjo dar kitą, parodytą pn. 9.

Tokiu būdu matome, jog tatuiravimas,
marginimas žmogaus kūno visokiems ženklais
savo roly istorijoje rašto. Žmogaus kū-
nas, jo oda buvo medaga, ant kurios, vietoj
popieriaus, žmonės pradėjo rašyti: žmogaus kū-
nas, išmargintas visokiems ženklais, pas nu-
žmias tautas yra tuom pačiu, ką pas civili-
zuotas tautas knyga su aprašymu žmogaus
gyvenimo, arba kuom yra pasportas, arba dar
geriau — „formuliramas raštas“ moksliškai
uždėdinku. Nuomėjimas savo dokumento pa-
rėdinti negalėjo, kadangi jį turėjo ant savo kū-
no. Betatirnodami, žmonės išmoko, su žen-
kliu pagelba, išreikšinti savo mintis ir, to-
kiu būdu, tatuiravimas buvo laipsniu prie ti-
kro abrozdinio rašto, atsiradusio vėliau, pasi-
kėlus žmonėms ant augštesnės civilizacijos vir-
balio, su kuom drauge atsirado daugiau rei-
kalų, ant išreikšimo visų neuteko jau žmo-
gaus odos. Iš tikro, likosi ištirta, jog abro-
zdinis raštas, daugumė atsitikimu, atsirado
pus tautos prisilaikantis tatuiravimo kūno
ir ten abrozdinis raštas pasiekė augštesniam
išsilavinimui, kur tatuiravimas buvo labiau-
siais išsilavinęs. Apskritai, žmonės ne iš syk
nuo daiktinio rašto, taigi išreikšimo mislių
su pagelba daiktų, perėjo prie piešimo, bet
paskutinis dirbosi per amžių eiles, turėjo sa-
vo išsivystymo laipsnius, pradedant nuo
prasčiausių giminės ženklų ant kūno, bai-
giant labiausiai išsivirtu tatuiravimo būdu
polinėžiečių: nuo tatuiravimo žmonės perėjo
prie tikro piešimo jau ne ant kūno, bet ant
visokių medagų, kaip antai: ant audimo,
medžių žievės, lapų, ant žvėrių odos, arba ki-
tokių daiktų.

III.

Piešimas. Idiografija indijonų ir senovės
egiptonų.

Iš žmonių kultūros istorijos mes žinome,
kad jau priešistoriškose žmogaus gyvenimo
laukuose žmonės pažinojo pradėję visokių
mokslų, net dailės, bet raštas pradėjo vos at-
sirasti, taigi kiti mokslai atsirado pirmiau
negu rašto mokslas. Žinome teipgi, kad mo-
kėjimas piešti atsirado nuo labai senų laikų.
Net tuose laikuose, kada žmonės nepažinojo
geležies, kada visi jų įjungiai buvo iš akmens,
kada jie neturėjo namų, kada gyveno, kur
pasitaikė, tankiančiai gamtos padirbtose že-
mėse olose, kada nepažinojo ugnies, mito an-
gmenų valsis, valgė žalią mėsą samedziotų
žvėrių ir gėrė jų kraują, jau tuose laikuose,
kada ant žemės gyveno seniai išnykę milžini-
ški žvėrys: mamutai, plaukais apžėlę milži-
niški nosaragai, uolų meškinai — žmonės su
savo akmeniniais įjungiais išrašinėjo ant kau-
lo, rago, arba medžio paveikslus visokių juos
apsiaučiančių daiktų. Prancūzijoje, netoli
Orleanso, senesniai užtikto gamtos padirbtas
olas su ženklais gyvenimo priešistoriškose
laukuose žmonių. Drange su daugybe kau-
kolių, skeletų ir kaulų oų gyventojų, rado
šmotelius elnių rago, kaulus mamuto, ant
kurių buvo gana gerai ir teisingai išpaus-
ti paveikslai visokių žvėrių, žmonių, arklių,
šiaurinių elnių, mamutų ir tt.. Suprantama,
kad visi tie pašiniai neturėjo nieko

šė paveikslų žvėries pastatyto ragozium, taigi
galva žemyn, o kojomis augstyn (ant pav.
nr. 2); ant išreikšimo pasiekimo — piešė
želvę (nr. 3); ant išreikšimo bruzgumo, ga-
būmo — piešė paveikslą žmogaus su sparnais
vieto rangu (nr. 4); ant išreikšimo karės —
piešė ištemptą sėdąoką su vilčia (nr. 5); pyp-
kė papuosta plunksnomis — reikiša sandarą
(nr. 6); paveikslas žmogaus rukančio pypkė
— reikiša padarymą sandaros (nr. 7); drau-
gystė reikiša dvi sujungtos dviejų upatų ran-
kos (nr. 8); meilė — dvi suristos širdys (nr.
9); galva su dviem, vietoj ausų, brūkšniais —
reikiša tėmėjimą (nr. 10); dvi sukryžiuo-
tos kirmėlės — reikiša atsargumą (nr. 11);
vilkas, tupintis ant mlymo dangaus skliau-
to — reikiša buti ant sargybos (nr. 12); pa-
veikslas rankos ištiesios prie dangaus, ant
kurio buvo nupeistas dievo paveikslas — rei-
škė maldą (nr. 13).

Simboliški ženklai raštuose Amerikos indijonų.

šė paveikslų žvėries pastatyto ragozium, taigi
galva žemyn, o kojomis augstyn (ant pav.
nr. 2); ant išreikšimo pasiekimo — piešė
želvę (nr. 3); ant išreikšimo bruzgumo, ga-
būmo — piešė paveikslą žmogaus su sparnais
vieto rangu (nr. 4); ant išreikšimo karės —
piešė ištemptą sėdąoką su vilčia (nr. 5); pyp-
kė papuosta plunksnomis — reikiša sandarą
(nr. 6); paveikslas žmogaus rukančio pypkė
— reikiša padarymą sandaros (nr. 7); drau-
gystė reikiša dvi sujungtos dviejų upatų ran-
kos (nr. 8); meilė — dvi suristos širdys (nr.
9); galva su dviem, vietoj ausų, brūkšniais —
reikiša tėmėjimą (nr. 10); dvi sukryžiuo-
tos kirmėlės — reikiša atsargumą (nr. 11);
vilkas, tupintis ant mlymo dangaus skliau-
to — reikiša buti ant sargybos (nr. 12); pa-
veikslas rankos ištiesios prie dangaus, ant
kurio buvo nupeistas dievo paveikslas — rei-
škė maldą (nr. 13).

Simboliški ženklai raštuose Amerikos indijonų.

šė paveikslų žvėries pastatyto ragozium, taigi
galva žemyn, o kojomis augstyn (ant pav.
nr. 2); ant išreikšimo pasiekimo — piešė
želvę (nr. 3); ant išreikšimo bruzgumo, ga-
būmo — piešė paveikslą žmogaus su sparnais
vieto rangu (nr. 4); ant išreikšimo karės —
piešė ištemptą sėdąoką su vilčia (nr. 5); pyp-
kė papuosta plunksnomis — reikiša sandarą
(nr. 6); paveikslas žmogaus rukančio pypkė
— reikiša padarymą sandaros (nr. 7); drau-
gystė reikiša dvi sujungtos dviejų upatų ran-
kos (nr. 8); meilė — dvi suristos širdys (nr.
9); galva su dviem, vietoj ausų, brūkšniais —
reikiša tėmėjimą (nr. 10); dvi sukryžiuo-
tos kirmėlės — reikiša atsargumą (nr. 11);
vilkas, tupintis ant mlymo dangaus skliau-
to — reikiša buti ant sargybos (nr. 12); pa-
veikslas rankos ištiesios prie dangaus, ant
kurio buvo nupeistas dievo paveikslas — rei-
škė maldą (nr. 13).

šė paveikslų žvėries pastatyto ragozium, taigi
galva žemyn, o kojomis augstyn (ant pav.
nr. 2); ant išreikšimo pasiekimo — piešė
želvę (nr. 3); ant išreikšimo bruzgumo, ga-
būmo — piešė paveikslą žmogaus su sparnais
vieto rangu (nr. 4); ant išreikšimo karės —
piešė ištemptą sėdąoką su vilčia (nr. 5); pyp-
kė papuosta plunksnomis — reikiša sandarą
(nr. 6); paveikslas žmogaus rukančio pypkė
— reikiša padarymą sandaros (nr. 7); drau-
gystė reikiša dvi sujungtos dviejų upatų ran-
kos (nr. 8); meilė — dvi suristos širdys (nr.
9); galva su dviem, vietoj ausų, brūkšniais —
reikiša tėmėjimą (nr. 10); dvi sukryžiuo-
tos kirmėlės — reikiša atsargumą (nr. 11);
vilkas, tupintis ant mlymo dangaus skliau-
to — reikiša buti ant sargybos (nr. 12); pa-
veikslas rankos ištiesios prie dangaus, ant
kurio buvo nupeistas dievo paveikslas — rei-
škė maldą (nr. 13).

savo mislis neaiškiai, nepilnai; turėjo išlei-
sti savo rašte visus tuos žodžius ir čia mi-
slis, kokių negalima buvo perduoti su pa-
gelba piešimo daiktų. Teip, paveikslan,
jeigu reikėjo pranešti, kad žmogų sudraskė
tigras, arba kad vilkas pagriebė žiurką, tai
piešė sudraskytą žmogų prie nupiešto tigro
paveiklo, arba piešė vilką, prie kurio guli
uogvys žiurkas.

Laikui bėgant, susirašinėjimas, susizino-
jimas su tokio rašto pagelba pasirodė neu-
tenkančiu, raštą reikėjo gerinti, taisyti, da-
ryti jį geresniu, suprantamesniu, galinčiu iš-
reikšti pilniau ir aiškiau žmogaus mislis, gel-
smus ir reikalavimus. Pasidavusius gyven-
nimo reikalams, išsiplatinus žmonių supratimui,
užgimė reikalas mokėti išreikšti ir mi-
slis ne vien daiktus apimančias. Suprantama,
kad tas necivilizuotam žmogui buvo labi
sunki, kadangi tokioms mislims, to-
kiems išreikšimams atsižįjo tverti visai nau-
jas formas ir tai tokias, kokių žmogus negal-
ėjo savo akimis pamatyti, kokių žmogus nėra.
Ir tas sunkenybes, vienog, pergalėjo žmo-
nių protas. Pradėjo jie nuo to, kad ir iš-
reikšimui tokių mislių, neišreikšiamų daiktų,
piešė teipgi daiktus, bet ant to rinko
tokius, prie pažirėjimo ant kurių tuo-
jais gema atsakanti mislis. Teip, pa-
veikslan, prie vieno tik pažirėjimo ant liu-
to arba erelio, žmogaus galvoj tuojuo gema
mislis apie jų didelį tvirtumą ir galybę, to-
del ant išreikšimo galybės ir tvirtumo, ko
su pagelba paprastų daiktų išreikšti negali-
ma, piešė paveikslą liuto arba erelio. Teip-
jau ant išreikšimo atsidavimo, ko teipgi
daiktų išreikšti negalima, piešė sunį, kada-
gi šitas gyvulys yra labiausiai žmogui atsi-
davas; ant išreikšimo karės — piešė kirvį,
taigi, vilčių, arba kitokį ginklą, vartojamą
karėse. Bet žmonių kalbų daug yra žodžių
ir dalykų, kokių negalima išreikšti daiktais,
kokiems ne lengva buvo surasti atsakančius,
visiems suprantamus ženklus. Kokias pa-
veikslan, ženklais galima išreikšti tokius žo-
džius, kaip: gyvastį, mislį, nuliudimą,
džiaugsmą, protą, mokslą, dienas, mėne-
sius, metų dalis Bet ta gana sunku ant
pirmo paživilgio klausnų žmogaus protas iš-
reikšti gana praktiškai ir suprantamai. Ame-
rikoniški indijonai, ant išreikšimo tokių žo-
džių, sutvėrė čia eilę visokių simboliškų žen-
klų, koki per sutarimą įgavo aiškį, visiems
žinomą prasmę; ir Europoje išsivirto diktai
tokių simboliškų ženklų, bet šiandien, turint
raidinį raštą, tuos simboliškus ženklus varto-
ja vien dailiariai: žmogaus skeletas su dal-
giu, reikiša mirtį; senis su dalgiu ir ilga
barzda — laiką; moteris su visokiomis tirinė-
mo įnagiomis — mokslo; moteris su arfa
— muziką ir tt.. Ant išreikšimo gyvasties in-
dijonai piešė paveikslą ragnatos kirmėlės
(ant pav. nr. 1); ant išreikšimo mirties, pie-
šė

Laikui bėgant, susirašinėjimas, susizino-
jimas su tokio rašto pagelba pasirodė neu-
tenkančiu, raštą reikėjo gerinti, taisyti, da-
ryti jį geresniu, suprantamesniu, galinčiu iš-
reikšti pilniau ir aiškiau žmogaus mislis, gel-
smus ir reikalavimus. Pasidavusius gyven-
nimo reikalams, išsiplatinus žmonių supratimui,
užgimė reikalas mokėti išreikšti ir mi-
slis ne vien daiktus apimančias. Suprantama,
kad tas necivilizuotam žmogui buvo labi
sunki, kadangi tokioms mislims, to-
kiems išreikšimams atsižįjo tverti visai nau-
jas formas ir tai tokias, kokių žmogus negal-
ėjo savo akimis pamatyti, kokių žmogus nėra.
Ir tas sunkenybes, vienog, pergalėjo žmo-
nių protas. Pradėjo jie nuo to, kad ir iš-
reikšimui tokių mislių, neišreikšiamų daiktų,
piešė teipgi daiktus, bet ant to rinko
tokius, prie pažirėjimo ant kurių tuo-
jais gema atsakanti mislis. Teip, pa-
veikslan, prie vieno tik pažirėjimo ant liu-
to arba erelio, žmogaus galvoj tuojuo gema
mislis apie jų didelį tvirtumą ir galybę, to-
del ant išreikšimo galybės ir tvirtumo, ko
su pagelba paprastų daiktų išreikšti negali-
ma, piešė paveikslą liuto arba erelio. Teip-
jau ant išreikšimo atsidavimo, ko teipgi
daiktų išreikšti negalima, piešė sunį, kada-
gi šitas gyvulys yra labiausiai žmogui atsi-
davas; ant išreikšimo karės — piešė kirvį,
taigi, vilčių, arba kitokį ginklą, vartojamą
karėse. Bet žmonių kalbų daug yra žodžių
ir dalykų, kokių negalima išreikšti daiktais,
kokiems ne lengva buvo surasti atsakančius,
visiems suprantamus ženklus. Kokias pa-
veikslan, ženklais galima išreikšti tokius žo-
džius, kaip: gyvastį, mislį, nuliudimą,
džiaugsmą, protą, mokslą, dienas, mėne-
sius, metų dalis Bet ta gana sunku ant
pirmo paživilgio klausnų žmogaus protas iš-
reikšti gana praktiškai ir suprantamai. Ame-
rikoniški indijonai, ant išreikšimo tokių žo-
džių, sutvėrė čia eilę visokių simboliškų žen-
klų, koki per sutarimą įgavo aiškį, visiems
žinomą prasmę; ir Europoje išsivirto diktai
tokių simboliškų ženklų, bet šiandien, turint
raidinį raštą, tuos simboliškus ženklus varto-
ja vien dailiariai: žmogaus skeletas su dal-
giu, reikiša mirtį; senis su dalgiu ir ilga
barzda — laiką; moteris su visokiomis tirinė-
mo įnagiomis — mokslo; moteris su arfa
— muziką ir tt.. Ant išreikšimo gyvasties in-
dijonai piešė paveikslą ragnatos kirmėlės
(ant pav. nr. 1); ant išreikšimo mirties, pie-
šė

Laikui bėgant, susirašinėjimas, susizino-
jimas su tokio rašto pagelba pasirodė neu-
tenkančiu, raštą reikėjo gerinti, taisyti, da-
ryti jį geresniu, suprantamesniu, galinčiu iš-
reikšti pilniau ir aiškiau žmogaus mislis, gel-
smus ir reikalavimus. Pasidavusius gyven-
nimo reikalams, išsiplatinus žmonių supratimui,
užgimė reikalas mokėti išreikšti ir mi-
slis ne vien daiktus apimančias. Suprantama,
kad tas necivilizuotam žmogui buvo labi
sunki, kadangi tokioms mislims, to-
kiems išreikšimams atsižįjo tverti visai nau-
jas formas ir tai tokias, kokių žmogus negal-
ėjo savo akimis pamatyti, kokių žmogus nėra.
Ir tas sunkenybes, vienog, pergalėjo žmo-
nių protas. Pradėjo jie nuo to, kad ir iš-
reikšimui tokių mislių, neišreikšiamų daiktų,
piešė teipgi daiktus, bet ant to rinko
tokius, prie pažirėjimo ant kurių tuo-
jais gema atsakanti mislis. Teip, pa-
veikslan, prie vieno tik pažirėjimo ant liu-
to arba erelio, žmogaus galvoj tuojuo gema
mislis apie jų didelį tvirtumą ir galybę, to-
del ant išreikšimo galybės ir tvirtumo, ko
su pagelba paprastų daiktų išreikšti negali-
ma, piešė paveikslą liuto arba erelio. Teip-
jau ant išreikšimo atsidavimo, ko teipgi
daiktų išreikšti negalima, piešė sunį, kada-
gi šitas gyvulys yra labiausiai žmogui atsi-
davas; ant išreikšimo karės — piešė kirvį,
taigi, vilčių, arba kitokį ginklą, vartojamą
karėse. Bet žmonių kalbų daug yra žodžių
ir dalykų, kokių negalima išreikšti daiktais,
kokiems ne lengva buvo surasti atsakančius,
visiems suprantamus ženklus. Kokias pa-
veikslan, ženklais galima išreikšti tokius žo-
džius, kaip: gyvastį, mislį, nuliudimą,
džiaugsmą, protą, mokslą, dienas, mėne-
sius, metų dalis Bet ta gana sunku ant
pirmo paživilgio klausnų žmogaus protas iš-
reikšti gana praktiškai ir suprantamai. Ame-
rikoniški indijonai, ant išreikšimo tokių žo-
džių, sutvėrė čia eilę visokių simboliškų žen-
klų, koki per sutarimą įgavo aiškį, visiems
žinomą prasmę; ir Europoje išsivirto diktai
tokių simboliškų ženklų, bet šiandien, turint
raidinį raštą, tuos simboliškus ženklus varto-
ja vien dailiariai: žmogaus skeletas su dal-
giu, reikiša mirtį; senis su dalgiu ir ilga
barzda — laiką; moteris su visokiomis tirinė-
mo įnagiomis — mokslo; moteris su arfa
— muziką ir tt.. Ant išreikšimo gyvasties in-
dijonai piešė paveikslą ragnatos kirmėlės
(ant pav. nr. 1); ant išreikšimo mirties, pie-
šė

Laikui bėgant, susirašinėjimas, susizino-
jimas su tokio rašto pagelba pasirodė neu-
tenkančiu, raštą reikėjo gerinti, taisyti, da-
ryti jį geresniu, suprantamesniu, galinčiu iš-
reikšti pilniau ir aiškiau žmogaus mislis, gel-
smus ir reikalavimus. Pasidavusius gyven-
nimo reikalams, išsiplatinus žmonių supratimui,
užgimė reikalas mokėti išreikšti ir mi-
slis ne vien daiktus apimančias. Suprantama,
kad tas necivilizuotam žmogui buvo labi
sunki, kadangi tokioms mislims, to-
kiems išreikšimams atsižįjo tverti visai nau-
jas formas ir tai tokias, kokių žmogus negal-
ėjo savo akimis pamatyti, kokių žmogus nėra.
Ir tas sunkenybes, vienog, pergalėjo žmo-
nių protas. Pradėjo jie nuo to, kad ir iš-
reikšimui tokių mislių, neišreikšiamų daiktų,
piešė teipgi daiktus, bet ant to rinko
tokius, prie pažirėjimo ant kurių tuo-
jais gema atsakanti mislis. Teip, pa-
veikslan, prie vieno tik pažirėjimo ant liu-
to arba erelio, žmogaus galvoj tuojuo gema
mislis apie jų didelį tvirtumą ir galybę, to-
del ant išreikšimo galybės ir tvirtumo, ko
su pagelba paprastų daiktų išreikšti negali-
ma, piešė paveikslą liuto arba erelio. Teip-
jau ant išreikšimo atsidavimo, ko teipgi
daiktų išreikšti negalima, piešė sunį, kada-
gi šitas gyvulys yra labiausiai žmogui atsi-
davas; ant išreikšimo karės — piešė kirvį,
taigi, vilčių, arba kitokį ginklą, vartojamą
karėse. Bet žmonių kalbų daug yra žodžių
ir dalykų, kokių negalima išreikšti daiktais,
kokiems ne lengva buvo surasti atsakančius,
visiems suprantamus ženklus. Kokias pa-
veikslan, ženklais galima išreikšti tokius žo-
džius, kaip: gyvastį, mislį, nuliudimą,
džiaugsmą, protą, mokslą, dienas, mėne-
sius, metų dalis Bet ta gana sunku ant
pirmo paživilgio klausnų žmogaus protas iš-
reikšti gana praktiškai ir suprantamai. Ame-
rikoniški indijonai, ant išreikšimo tokių žo-
džių, sutvėrė čia eilę visokių simboliškų žen-
klų, koki per sutarimą įgavo aiškį, visiems
žinomą prasmę; ir Europoje išsivirto diktai
tokių simboliškų ženklų, bet šiandien, turint
raidinį raštą, tuos simboliškus ženklus varto-
ja vien dailiariai: žmogaus skeletas su dal-
giu, reikiša mirtį; senis su dalgiu ir ilga
barzda — laiką; moteris su visokiomis tirinė-
mo įnagiomis — mokslo; moteris su arfa
— muziką ir tt.. Ant išreikšimo gyvasties in-
dijonai piešė paveikslą ragnatos kirmėlės
(ant pav. nr. 1); ant išreikšimo mirties, pie-
šė

Laikui bėgant, susirašinėjimas, susizino-
jimas su tokio rašto pagelba pasirodė neu-
tenkančiu, raštą reikėjo gerinti, taisyti, da-
ryti jį geresniu, suprantamesniu, galinčiu iš-
reikšti pilniau ir aiškiau žmogaus mislis, gel-
smus ir reikalavimus. Pasidavusius gyven-
nimo reikalams, išsiplatinus žmonių supratimui,
užgimė reikalas mokėti išreikšti ir mi-
slis ne vien daiktus apimančias. Suprantama,
kad tas necivilizuotam žmogui buvo labi
sunki, kadangi tokioms mislims, to-
kiems išreikšimams atsižįjo tverti visai nau-
jas formas ir tai tokias, kokių žmogus negal-
ėjo savo akimis pamatyti, kokių žmogus nėra.
Ir tas sunkenybes, vienog, pergalėjo žmo-
nių protas. Pradėjo jie nuo to, kad ir iš-
reikšimui tokių mislių, neišreikšiamų daiktų,
piešė teipgi daiktus, bet ant to rinko
tokius, prie pažirėjimo ant kurių tuo-
jais gema atsakanti mislis. Teip, pa-
veikslan, prie vieno tik pažirėjimo ant liu-
to arba erelio, žmogaus galvoj tuojuo gema
mislis apie jų didelį tvirtumą ir galybę, to-
del ant išreikšimo galybės ir tvirtumo, ko
su pagelba paprastų daiktų išreikšti negali-
ma, piešė paveikslą liuto arba erelio. Teip-
jau ant išreikšimo atsidavimo, ko teipgi
daiktų išreikšti negalima, piešė sunį, kada-
gi šitas gyvulys yra labiausiai žmogui atsi-
davas; ant išreikšimo karės — piešė kirvį,
taigi, vilčių, arba kitokį ginklą, vartojamą
karėse. Bet žmonių kalbų daug yra žodžių
ir dalykų, kokių negalima išreikšti daiktais,
kokiems ne lengva buvo surasti atsakančius,
visiems suprantamus ženklus. Kokias pa-
veikslan, ženklais galima išreikšti tokius žo-
džius, kaip: gyvastį, mislį, nuliudimą,
džiaugsmą, protą, mokslą, dienas, mėne-
sius, metų dalis Bet ta gana sunku ant
pirmo paživilgio klausnų žmogaus protas iš-
reikšti gana praktiškai ir suprantamai. Ame-
rikoniški indijonai, ant išreikšimo tokių žo-
džių, sutvėrė čia eilę visokių simboliškų žen-
klų, koki per sutarimą įgavo aiškį, visiems
žinomą prasmę; ir Europoje išsivirto diktai
tokių simboliškų ženklų, bet šiandien, turint
raidinį raštą, tuos simboliškus ženklus varto-
ja vien dailiariai: žmogaus skeletas su dal-
giu, reikiša mirtį; senis su dalgiu ir ilga
barzda — laiką; moteris su visokiomis tirinė-
mo įnagiomis — mokslo; moteris su arfa
— muziką ir tt.. Ant išreikšimo gyvasties in-
dijonai piešė paveikslą ragnatos kirmėlės
(ant pav. nr. 1); ant išreikšimo mirties, pie-
šė

Laikui bėgant, susirašinėjimas, susizino-
jimas su tokio rašto pagelba pasirodė neu-
tenkančiu, raštą reikėjo gerinti, taisyti, da-
ryti jį geresniu, suprantamesniu, galinčiu iš-
reikšti pilniau ir aiškiau žmogaus mislis, gel-
smus ir reikalavimus. Pasidavusius gyven-
nimo reikalams, išsiplatinus žmonių supratimui,
užgimė reikalas mokėti išreikšti ir mi-
slis ne vien daiktus apimančias. Suprantama,
kad tas necivilizuotam žmogui buvo labi
sunki, kadangi tokioms mislims, to-
kiems išreikšimams atsižįjo tverti visai nau-
jas formas ir tai tokias, kokių žmogus negal-
ėjo savo akimis pamatyti, kokių žmogus nėra.
Ir tas sunkenybes, vienog, pergalėjo žmo-
nių protas. Pradėjo jie nuo to, kad ir iš-
reikšimui tokių mislių, neišreikšiamų daiktų,
piešė teipgi daiktus, bet ant to rinko
tokius, prie pažirėjimo ant kurių tuo-
jais gema atsakanti mislis. Teip, pa-
veikslan, prie vieno tik pažirėjimo ant liu-
to arba erelio, žmogaus galvoj tuojuo gema
mislis apie jų didelį tvirtumą ir galybę, to-
del ant išreikšimo galybės ir tvirtumo, ko
su pagelba paprastų daiktų išreikšti negali-
ma, piešė paveikslą liuto arba erelio. Teip-
jau ant išreikšimo atsidavimo, ko teipgi
daiktų išreikšti negalima, piešė sunį, kada-
gi šitas gyvulys yra labiausiai žmogui atsi-
davas

